

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΙΝ ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνεχία εκ του προηγούμενου)

Και μόλις κατάλαβε τον Μεξικανό να την πλησιάζει, χρεμτίσε άβρια, τού νταξέ μια δυνατή κλωτσιά στα πλευρά και κατόπι έσπευσε καλπάζοντας προς το μέρος μας.
 Ο Μεξικανός κυλιόταν ακούζοντας και θλαστημώντας στο έδαφος.

Τό περιστατικό αυτό έκαμε τόσο άστεία έντόπωι στο γέρο Ρουθή, ώστε άρχισε να γελάη μ' όλη τή δύναμή του. Τό τραγικό γέλιο του άνηχοόσε σ' όλους τους γύρω θράχους και στις χαράδρες.

Η γρηά φαράδα έφτασε σέ λίγο κοντά μας. Ο γέρο-Ρουθής την άγκάλιασε μέ συγκίνη και άρχισε να εφωνίζει:
 — Α!... Α!... Χού!... Ούπ!... ήρθε λοιπόν, γρηά μου! Μπράβο σου, κανάρα μου!... Τού την κατέβασης γερά τού άχρείου!... Ω, μα ναί!... Ισθάσας—είμαι θεάσις—δύο-τρια φευτοπαίδα... Γειά σου, γρηά μου!... Είσαι το άθος τών ά-λόγων!... Είσαι... είσαι...

Τά εφωνιστά αυτά τού καλόκαρδου γέρο-Ρουθή διεκόπησαν ξαφνικά από ένα περιστατικό, τό οποίο μās έκαμε ν' άνηούχουσε...

Ο ΕΛ ΖΟΡΟ

Είσαμε τόν Ελ Ζόρρο να θγάζη από ένα κρητό πανι ένα μακρό όπλο, όμοιο μέ τεράστιο μουσκέτο.

—Τί είν' αυτός ό διάβολος; ρώτησε ό Ρουθής, θάγοντας το χερι του πάνω άπ' τα δασύτατα φρύδια του, νιά να δη καλύτερα.

Ο Γάρευ άντί ν' άπαντήση έβλαστημησε
 Ο Ρουθής γύρισε τότε και μέ κτύταξε άνηούχος.
 —Τί τρέχει, λοχαγέ; μέ ρώτησε.

Τού έξήγησα, ότι τό όπλο έκείνο, τό οποίο έτοιμαζαν οι εχθροί μας, ήταν πολύ επικίνδυνο. Η σφαίρες του φθάναν σέ τριπλάσια απόστασι από τις σφαίρες τής καραμπίνας κι' έπί πλέον ήταν μεγαλύτερες πολύ.

—Χούμ! Έκαμε ό γέρο-Ρουθής, κουνώντας τό κεφάλι του. Μ' άλλα λόγια μπορούν αυτοί οι κανάηδες, πριν δύσει ακόμα ο ήλιος, να στείλουν και μās και τ' άλογά μας σόν άνόριστο.
 —Πολυ τό φοβάμαι, σύντροφε, τού άπάντησα.

Η θέσις μας ήταν πραγματικώς δεινή. Θά μās έσκότωναν, τόν ένα μετά τόν άλλο σόν σπου γιτία!..

Ο "Ελ Ζόρρο έρριξε σέ λίγο τήν πρώτη δοκιμαστική βολή.
 Η σφαίρα πέρασε πάνω άπ' τα κεφάλια μας θουίζοντας.

—Διαβολοτούφεκο! μουμούρισε μέ πείσμα ό γέρο-Ρουθής.

Είδαμε κατόπιν τόν 'Ιγούρρα και τόν Κόκκινο Λόκο να χώνουν στή γη, μπρός σόν "Ελ Ζόρρο, δύο δίχαλωτα ζύλα. Ο "Ελ Ζόρρο άκούμπησε πάνω σ' αυτά τό όπλο άρχισε να μās σημαδεύη.

Άντελήφθην, ότι σημάδευε έμένα, μα αυτό δεν μ' άνηούχησε καθόλου. Καλύτερα να τελειώνε έτσι αυτή ή ιστορία. Καλύτερα να σκότωναν έμένα. Κατ' αυτό τόν τρόπο θά γλυτώνανε ίσως οι δύο σύντροφοί μου.

Περίμενα να έκπυροσφροτήση τό όπλο τού "Ελ Ζόρρο, μέ τή σκέψη μου ταξιδευμένη μακριά. Σκετόμου, τή στιγμή αυτή την

άγαπημένη μου 'Ιζολίνα. Άσφαλός δεν θα την ξαναθλέπα πείρ. Θ' άφνια τά κόκκαλά μου γιά πάντα, στις έρμηδες αυτές.

Τό όπλο εβρόντησε ξαφνικά μέ τρομερό κρότο, ή σφαίρα βούιξε σόν άέρα κι' ήρθε και χτύπησε στό σαμάρι τού άλόγου μου, τού όποιου εβρομμάσιε έντελώς τς ζύλο.

Η θέσις μας καθίστατο πλέον πολύ επικίνδυνη. Οι Μεξικανοί θά μās έσκότωναν, τόν ένα κατόπιν τού άλλου, μέ τό μεγάλο έκείνο τρουμπόνι τους. "Αν ή δύο πρώτες σφαίρες τους άστόχησαν, δεν θά συνέβαινε πάντοτε τό ίδιο. Θά σημάδευαν καλύτερα και θά μās εβρόντωναν, μ' έλη τους τήν εικόλια.

Ένώ έκαμνα τις θλιβέρες αυτές σκέψεις, ό γέρο-Ρουθής μ' ήρπαξε άπ' τό γέρι και μου έδειξε, πού πέρα άπ' τό μέρος πού θρισκόμαστε, έναν τεράστιο θράχο, πίσω άπ' τόν όποιο θά μπορούσαμε να προφυλαχτούμε κι' έμείς και τ' άλογα μας.

Η κρυψώνα έκείνη ήταν σ' αλήθεια περίφημη. Έποπε ό μās να φτάσουμε εκεί, πριν πολλάθουν να μās πυροβολήσουν οι Μεξικανοί.

—Η στιγμή αυτή είνε πολύ κατάλληλη γιά να μεταοπιστούμε, ελεο ό Γάρευ, μόλις τού έξηγήσαμε τί είχαμε σκεφθή. "Όσο να ξαναγεμισή τό όπλο του αυτός ό σκύλος ό "Ελ Ζόρρο, τρυφάνουμε να φύγουμε άπ' έδω. Έμπρός λοιπόν... Άρπάξτε τ' άλογα και έρώμ!...

Οι έχθροί μας δεν όπύτησαν καθόλου τί εχοεδιάσαμε. Έτσι υπορέσαμε ν' αλλάξουμε ταμπούρι μέσα σέ λίγες στιγμές, χωρίς να προφτάσουν να μās πυροβολήσουν.

Όταν θρεθήκαμε πίσω άπ' τό μεγάλο έκείνο θράχο, οι Μεξικανοί εφρύδαξαν άπ' τό θυμό τους. Τώρα πεία δεν μπορούσαν να μās σκοτάσουν σαν ταιροτολία. Τό μεγάλο τους τρεμπόνι, τούς ήταν έντελώς άχρηστο.

—Έδω είμαστε θραυσια! ελεο ό Γάρευ, όταν θρεθήκαμε πίσω από τό θράχο. Έδω δεν μπορούν να μās θρούν ή σφαίρες τους, όσο κι' άν πυροβολούν οι κανάηδες...

Τα λόγια αυτά τού Γάρευ, δεν ένθουσιασαν καθόλου τό γέρο-Ρουθή. Ο γρηαίός κυνηγός κούησε μέ λύπη τό κεφάλι του και ελεπε:

—Καλά είμαστε έδω. Βίλλη, παιδί μου, μά ήν ξεχνάς, ότι εέν έγουμε να κάμουμε μόνον μέ τις σφαίρες τών διαβολο-Μεξικανών. Μās άπειλούν δύο ακόμα εχθροί. Η δίψα και ή πείνα. Τί θά κανουμε, μ' άλλα λόγια, άν άναγκαστούμε να μείνουμε τρυπαμένοι έδω πάνω, επί ήμέρες; Τί θά φάμε, Βίλλη, παιδί μου; Άλογοίσι κρέας; Έστω... Αυτό μās συνέηε άλλοτε. Γιά νερό όμως τί θά γίνη; Τά φλασκιά μας είνε κατ'έξτρα και δίψαω σαν κολασμένο!

Ο γέρο-Ρουθής δεν ελεε όδικο. Μεγαλείτερος εχθρός μας και πλέον έπιφοδος άπ' τούς Μεξικανούς ληστας ήταν ή πείνα και ή δίψα, πρό πάντων ή δίψα. Γι' αυτό τό λόγο έπρεπε να πάρουμε μιά απόφασι. Έπρεπε να κτυτάξουμε πώς θά εφευρέσουμε άπ' τό υπέλο, πού μās ελεχαν στσησι οι εχθροί μας. Πιά; θά γινόταν αυτό. Να έπιτεθούμε εναντίον τους, όσο ήταν ακόμα ήμέρα, θάταν τρέλλα. Οι Μεξικανοί ήταν άρκετοι και θά μās εβρόντωναν, στό τέλος και τούς τρεις. Έπρεπε συνεπώς να νυχτώθω...

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΡΟΥ-ΒΗ

Ένώ έκαμνα τις σκέψεις αυτές, οι Μεξικανοί εξακολουθούσαν να μās πυροβολούν μέ τό μεγάλο τρουμπόνι τους, άν και δεν ελεχαν καμιά έλπίσα να μās χτυπήσουν.

Κατά τό διάστημα αυτό ό γέρο-Ρουθής θρισκόταν επίσης θυθιομένος σέ σκέψεις. Τί σκεφτό-

Σύρθηκε και κύτταξε κάτω άπ' τό γκρεμό...

ταν άραγε δέν μπορούσα νά τό μαντεύω. Τόν έβλεπα νά κυττάη καλά νά ξανακυττάη τήν κορυφή τού θραχώδους λόφου, πάνω στόν στόπο θρισκόμαστε και νά ψιθυρίζει άκατάληπτα λόγια.

Άπ' τού μέρους πού θρισκόμαστε ώς τήν κορυφή τού τρομερού αού θράχου, ή άπόστασις ήταν άρκετή. Έκτός αούτου όμως και ή άνηφορία ήταν πολύ άπότομη. Θα κινδύνευε κανείς νά σπάση τά κόκκαλά του γιά νά φτάση εκεί πάνω...

Έπιτέλους, ο γέρο-Ρούθης άφισε ένα ήχηρότατο «γούμ... γούμ!...», άπόδειξις ότι είχε πάρει κάποια άπόφασις, ότι είχε συλλάβει κάποιο τολμηρό και έξυπνο σχέδιο.

—Τί συμβαίνει, γέρο μου; τόν ρώτησε ο Γάρου.
Μά ο Ρούθης δέν άπάντησε στην έρώτησή του. Άντιθέτως γύρισε και τόν ρώτησε:

—Δέν μου λές, Βίλλη, πόσο είναι τού μάκρος τής θηλειάς σου.

—Ως τριάντα πόδια, μά καλό μέτρο, άπάντησε ο Γάρου.

—Και τής δικής σου, λοχαγέ;

—Άλλα τόσα, σύντροφε.

—Μη... Ψωαία!... Λαμπρά!... Έξοχα!... Θα τους τή φτιάσουμε μιά χωρά τών γελοίων, σάς τού όρκίζομαι, μά τήν κοιλιά σου 'Ιωσαφάτ!...

—Λοιπόν, τί σκέφτηκες; ρώτησε ο Γάρου άνυπόμονος νά μάθη τού σχέδιο τού συντρόφου του.

Μά ο γέρο-Ρούθης δέν βιαζότανε. Κι' αντί ν' άπάντηση στην έρώτησι τού συντρόφου του, άρχισε νά λογομαχεί:

—Δυό θηλειές και μιά ή δική μου τρεις. Κάποιο έξήντα πόδια μάκρος θηλασής. Χμ... Κι' άν χρειαστή άκόμα σχοινί, έγουμε και τών άλόγων. Ψωαία, ψωαία, μά τά έντερα τού Βελζεβούλ!...

Τόν κυτάζαμε στά μάτια, περιμένοντας νά μάς εξήγησέ τού σχέδιό του. Κι' έπιτέλους ικανοποίησε τήν περιέργειά μας.

—Μόλις νυχτώσει, μάς είπε, θ' άνέθουμε μέ κάθε τρόπο στην κορυφή τού θράχου, άφού σιγουρέψουμε και δέσουμε καλά τ' άλογά μας, έδώ πού θρισκόμαστε. Όταν φτάσουμε στην κορυφή θα κατέβουμε άπό τού άλλο μέρος και θα ξεφύγουμε...

Σύντροφε, τόν δέικοσα, άν δέν κάνω λάθος, ο θράχος άπ' τού άλλο μέρος είναι πολύ άπότομος, σάν νά τόν έκοψε κανένας μέ ευράφι.

—Τό ξέρω, λοχαγέ, ιού άπάντησε. Και γι' αούτό άκριβώς ρώτησα γιά τής θηλειές σας, τί μάκρος έχουν. Θα τής δέσουμε καλά-καλά, τή μιά μετά τήν άλλη και θα κατέβουμε έτσι, χωρίς νά πάθουμε και πολλά ταγρουνίσματα. Όταν γίνη αούτό, θα τρέξουμε άμέσως στόν καυλισμό σου. Θα πάρουμε καμιά δεκαριά παλληκαράδες και θα ξαναγαυρισουμε έδώ, γιά νά συγυρισουμε τούς καναγηδες τούς Μεξικανούς όπως τούς αξίζει και νά πάρουμε τ' άλογά μας. Λοιπόν, τί λέτε;

Τού σχέδιο τού γέρο-Ρούθης ήταν πραγματικώς άρκετά έξυπνο, παρά τούς κινδύνους πού παρουσίαζε. Ήταν ή μόνη ήλις σωτηρίας. Τό δεχτήκαμε λοιπόν άμέσως, χωρίς πολλές συζητήσεις.

Σέ λίγο θα θράδωιαζε...

Ο ήλιος είχε βασιλέψει...

Βαρεια, μεγάλα σύννεφα, κυλιόντουσα στό σπερέωμα. Ο γέρο-Ρούθης σήκωσε τά μάτια του και κυτάζε τόν ουρανό.

—Λοιπόν, σύντροφε, τόν ρώτησε ο Γάρου, θάχουμε σκοτεινή νύχτα άπόψε;

—Σκοτεινή σάν τήν κόλασι, σκοτεινή σάν τήν κοιλιά τού θουβάλου μέσα στην όποια είχα τρωπίσει, άπάντησε ο Ρούθης, γελώντας μέ τήν καρδιά του.

Πραγματικώς ή νύχτα έπεσε σέ λίγο σκοτεινή και μαύρη σάν τήν πίσσα. Δέν διακρίναμε ούτε τή μύτη μας.

—Θαυμάσια! Ψιθύρισε ο Γάρου. Ο ουρανός μάς εύνοεί. Αούτο ή γελούσι δέν θα καταλάθουν τίποτα.

Άρχισαμε νά έτοιμαζόμαστε. Έδέσαμε τ' άλογα γερά, σέ πασσάλους, τούς όποιους έχώσαμε στό έδαφος, έτσι ώστε νά είναι προφυλαγμένα άπ' τής σφαίρες τών ληστών.

Κύτταζε τού Λευκό Άλογο τών λειωνών μέ λύπη. Πώς θα τελειώνε άραγε αούτή ή περιπέτειά; Θα τού ξαναέβρισκα στό μέρος αούτό; Και θα μπορούσα, έπιτέλους, νά τού προσφέρω στην Ίσολια;

Ξαφνικά, μιά άστραπή έφώτισε όλη τή γύρω έκταση, σάν νά ήταν ήμέρα...

—Ο διάβολος νά παρη τις άστραπέ! φώναξε καταθλιμμένος ο γέρο-Ρούθης. Είνε χειρότερες ή καταραμένες, κι' άπ' τήν πανσέληνο.

Δεύτερη άστραπή φώτισε τή γύρω έκταση.

Ο Ρούθης ξαναέλασθήκαμε.

Τήν είχαμε άσχημα, αούτό ήταν όλοφάνερο. Μέ τις άστραπές αούτές, ύπηρχε κίνδυνος ν' άνακαλύθουν οι έχθροί μας τήν άνωχώρησή μας.

Τί έπρεπε νά γίνη;

—Δέσατε καλά τ' άλογα, ρώτησε ο Ρούθης.

—Μάλιστα, σύντροφε, άπάντησε ο Γάρου.

—Άκούστε λοιπόν: Άστράφει-έαστράφει, πρέπει νά φύγουμε άπό δω πέρα. Θα προηγηθής έσύ, Βίλλη. Στο μεταξύ όμως περιμένα νά άστράφη και πάλι. Πρέπει νά βγούμε νά μάς δούν οι Μεξικανοί πώς είμαστε έδώ. Έτσι θα ήρσυχάσουν και δέν θα ύποψιαστούν τίποτα.

Βγήκαμε στην άκρη τού βράχου και περιμέναμε. Μιά νέα άστραπή έλασψε στόν ουρανό. Οι Μεξικανοί, πού είχαν σχηματίσει κύκλο γύρω στό βράχο, μάς είδαν. Μιά κραυγή γεμάτη άπειλιές μάς έχαίρητρε.

—Έγιναι σας, άρνάκια μου, ψιθύρισε ο Ρούθης. Μ' αούτό τού πλευρό νά κοιουόμαστε, πώς θα μείνουμε έδώ νά μάς άρσωνή ή πείνα...

Γύρισε κατόπι στό Γάρου και τού είπε:

—Εμπρός, Βίλλη, άνέβαινε πριν ξαναστράψει.

Ο Γάρου ζώητηκε τού σχοινί, τού όποιο είχαμε ένώσει μέ γερούς κόμτους κι' άρχισε ν' άνεβαίνει στόν τρομερό κρημό.

Η καρδιά μου σφιγγότανε. Θα ξαναστράφει γρήγορα; Θα τόν διέκριναν οι Μεξικανοί;

Είχα σταθή κοντά σ' άλόγο μου και τού γαίδια. Θα ξανασυναντώμεθα άραγε;

Πέρασαν άρκετά λεπτά αγωνίας. Κι' άξαφνα μιά νέα άστραπή φώτισε τούς βράχους. Στο δυνατό, γοργό σφας τής διακρίναμε τού Γάρου, στην κορυφή τού τρομερού βράχου. Είχε φτάσει και πάνω σόσως και άβλαθής. Οι Μεξικανοί δέν είχαν άντιληφθή τίποτα.

—Η σειρά σου τώρα, λοχαγέ, μου είπε ο γέρο-Ρούθης.

Τούβριξα τού χέρι, φίλησα τ' άλόγο μου και προχώρησα σιγά-σιγά, μέσα στό βαθύ σκοτάδι. Όταν έφτασα κάτω άπ' τόν τρομερό βράχο, βρήκα τήν άκρη τού σχοινού πούχε ριζεί άπό πάνω ο Γάρου, τήν ήπια στα χέρια μου κι' άρχισα ν' άνεβαίνω, κινδυνεύοντας, σέ κάθε στιγμή, νά πέσω και νά γίνω κομμάτι ή νά μέ δούν οι Μεξικανοί, άν άστράφει.

Είχα ματώσει, άνεβαίνοντας, τά χέρια μου και είχα καταξέ-αχίσει τά γόνατά μου. Εύτυχώς πού δέν άστράφει...

Τέλος, μετά πολλούς κόπους, έφτασα στην κορυφή τού βράχου. Ο Γάρου μούδωσε τού χέρι του και μέ βοήθησε ν' άνέωθ έπάνω...

Ήταν τώρα ή σειρά τού Ρούθης ν' άνέβη. Περιμέναμε μέσα στό σκοτάδι μ' αγωνία. Άξαφνα τού σχοινί πού κρατούσε ο Γάρου, έχοντας τού συγχρόνως δεμένο σ' ένα όγκολίδιο, τραντάχτηκε δυνατά. Ο γέρο-Ρούθης άνεβαίνε...

Τόν περιμέναμε άνυπόμονα, κυτάζοντας άνήσχηνα τόν ουρανό, ώς πού τέλος τόν είδαμε νά σταιη ασθμαίνοντας στην κορυφή τού βράχου...

Όταν έφτασε κοντά μας, άφισε ένα στεναγμό άνακουφίσιας και έξάπλωσε, μέ τήν κοιλιά, στό έδαφος. Περιμέναμε τώρα νά ξαναστράψει, γιά νά δούμε, χωρίς νά φαινόμεστε, τί γίνονται οι Μεξικανοί.

Μιά άστραπή φώτισε πράγματι, σέ λίγο, όλη τή γύρω μας έκταση. Οι Μεξικανοί δέν είχαν μετακινήθ' άπ' τή θέσι τους, δέν είχαν μωριστή τίποτα.

Έπρεπε τώρα νά φροντίσουμε γιά τήν κατάβασι μας άπ' τού άλλο μέρος τού γκρεμού. Ο βράχος άπ' τού μέρος αούτό ήταν κάβητος και είχε ύψος μεγάλο. Πώς θα κατεβαίναμε στό χάος αούτό, μ' ένα σχοινί, μέσα στό βαθύ σκοτάδι;

Δέν ήταν ώστόσο κάποιος γιά σκέψεις και διαταγμούς, άν θέλαμε νά σωθουμε. Συρβήκαμε ώς τήν άλλη άκρη τού γκρεμού και δέσαμε τή μιά άκρη τού σχοινού στόν κορμό ενός πεύκου, πού ύψωνόταν άκριβώς στό χείλος τής άβύσσου.

(Άκολουθεί)

Είχαν σταθή παράμερα και περιμένα...